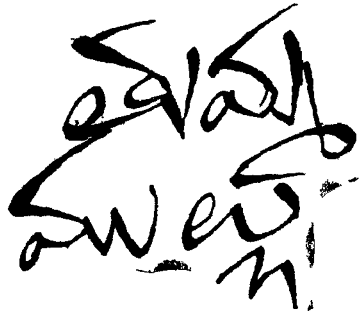

చిన్నగా జల్లు తుంపర దాంతో తినుకు. అయినా తప్పదు. ఉద్యోగం అలాంటిది. పొట్ట చేత బట్టుకున్నాక ఏ ఉద్యోగమయినా చేయాలి. ఉద్యోగమన్నాక ఎక్కడికయినా వెళ్ళాల్సిందే! కుగ్రామమని తెలుసు. తూము వుట్టదని తెలుసు. గోడు వినే వారుండరని తెలుసు. కానీ విధి. కాకపోతే ఎక్కడి హైదరాబాదు. ఎక్కడి 'ఎల్లనూరు.'

బస్ దిగాను, ఎల్లనూరు అని బోర్డు ఒకటి ఉన్న నిర్జన ప్రాంతంలో. చీకటి పడుతున్నట్టుంది. పక్కనే పెన్న. పెన్నానది పడి ఉంది. చప్పగా ఉంది. ఎండిపోయి ఉంది. తిన్నెలు తిన్నెలుగా ఉంది. ఒళ్ళు ఆ ఇసకలోనే అల్లాగే నడుస్తుంటాయి కాబోలు. దారి ఏర్పడి ఉంది. చుట్టూ చూచాను. ఆదరిదావుల్లో మానవుడు లేడు

తలకు మఫ్లర్ చుట్టాను వెలకు ఎక్కువయిన సిగరెట్ తీశాను. ఆ చిత్తడిలో - హోరు గాలిలో - వెలిగించుకోటం కొద్ది కష్టమే అయింది. లోనికి పోయిన వేడి పొగలతో కష్టం ఫలించినట్లయి హుషారు కలిగినట్లయింది.

అది బురద కాని బురద. తడి ఇసక. బూటుతో నడవటం కష్టసాధ్యమయింది. బూటు విప్పి సంచిలో వేసుకున్నాను నడక హెచ్చించాను. తుంపరల్లా మెల్లగా వర్షంగా మారిపోయింది. అల్లంతలో మసక చీకట్లో చెట్టు కనిపించింది. పరుగెత్తాను, చేరుకోవాలని. ఆత్రుత, తొందర, తడుస్తానన్న గాబరా! బురద ఇసుకలో, లోతుకు దిగజారిపోతూ ఆ ఇసుకలో, పైన వానలో ... పరుగెత్తుతుంటే కాలికింద ఏదో కసుక్కుమంది.

చలిలాంటి వాతా
వరణం చలికాదు
[illegible] వాతావరణం

సుషమ

ఏదో గుచ్చుకుంది
బాధేసింది అయినా,
ఆ వర్షంలో కాలు

ముల్లుకోసం తడుముకొని కనిపించ లేదు నిల్చోటుయిష్టం లేకపోయింది. లెక్క చేయక చెట్టు పిడకి చేరుకున్నాను ఎల్లాగో. ముల్లు, ముల్లు గాలూకు కాలి నెప్పి, ఆ చెట్టు కింద ఉన్న పెద్ద బండమీద కూచున్నాక గుర్తుకు వచ్చింది. పాదాన్ని చూచుకున్నాను. సెంటిమీటరు అంత ముల్లు. వాడిముల్లు. తుమ్మముల్లు! ముల్లు చిన్నదే అయినా ఎంత బాధ! పీకి పారేశాను.

"అబ్బా!" అన్నాను నాలో నేనే. చిప్పున రక్తం కారి బయటికి వచ్చినట్లయింది. ఎర్రగా ఉంటుంది అనుకుంటూనే చేత్తో పాదాన్ని రాసుకున్నాను మెల్లగా! ఎవరూ పక్కన లేనప్పుడు నా స్వగతాలన్నీ ప్రకాశం కావడం నాకు మామూలే...

"ఎవరు బాబూ?"

. గుళ్ళో నిశ్శబ్దంలో చిరుగంటలు మోగించినట్లయింది! ప్రశాంత నిశీధిలో పారవశ్యంతో కోయిల కూ అన్నట్లుంది. అర్ధరాత్రి పెద్ద భవంతిలో వీణ మార్మోగినట్లయింది. అంత మధురంగా ఉంది ఆ పలుకు. అంత తీయగా ఉంది ఆ పిలుపు.

అటు కేసి చూశాను. మసక చీకటే అయినా కనిపించింది. చెట్టు కింద నీడలోనే అయినా కనిపించింది. మత్తు గొలిపే రూపం. మరులు గొలిపే రూపం... ఎర్ర చీర కట్టింది. చిలుకపచ్చ రవికె తొడిగింది. సిగలో మల్లెపూల దండ తురిమింది. పిక్కల వరకు తడవకుండా చీర కుచ్చిళ్ళని ఎత్తి నడుములోకి దోపుకుంది. బలిష్టమైన పిక్కలు నున్నగా ఉన్నై. పైట నగ్నంగా ఉన్న బెత్తెడు పొట్ట అందాన్ని ఇనుమడింప చేస్తోంది. విశాల నేత్రాల్లో వింతకాంతి ఉంది. కొసదేరిన ముక్కులో అందం గూడు కట్టుకుని నిటారుగ్గా నిల్చుని ఉన్నట్లుంది. చిరుగడ్డంలో చిత్రకారుడి "ఫినిషింగ్ టచెస్" ఉన్నాయి.

"జాగ్రత్తయ్యా!... తుమ్మముల్లు. తుమ్మముల్లు గుచ్చుకుంటే కాజా నొప్పి. ముల్లూడ పీకినా నొప్పి మాత్రం ఉంటుంది!"

మూగనయి పోయాను. పోగ కమ్మలని చూస్తూ... రోగినయి పోయాను ఆరోగ్యంగా ఉన్న ఆ బుగ్గల్ని చూస్తూ. అంతెత్తు ఆ రొమ్ముని చూచి అవాక్కయి పోయాను.

వర్షం ఇంకా హెచ్చింది. జోరున కురుస్తూ... హోరని శబ్దం చేస్తోంది. లేచి నిల్చుందామనుకున్నాను. నిల్చోలేకపోయాను. ఆకలితో పేగులు అరుస్తున్నాయి. ఒళ్ళు స్వాధీనం తప్పుతోంది, ఒడుదుడుకుల రోడ్డులోని బస్సు ప్రయాణంతో.

సుతారంగా చంకలోని గంప దించింది. తలెత్తి చూశాను. బాగా తడిసి పోయింది ఆమె. వక్క

నిల్చొన్నాము. ఆ చెట్టుకి ఆ ఒక్క వైపునే జల్లు కొట్టుతుండాఉంది.

తడిసి పోయిన ఆ మనిషి ఒంపు సొంపులవి చూచి మది పరవశించింది. మరి చెట్టుకింద మున్న దొకే ఒండ. జల్లు కొట్టునిది ఒకే 'ప్రక్క.' ఈ కొస నొకరు ఆ కొస నొకరూ. మధ్య అడుగు దూరం మాత్రమే ఉంది ఖాళీ.

అంతే ఉన్నట్టుండి గాలి వాటు మారి పోయి జల్లు నా కేసి కొట్టటం ప్రారంభించింది. అసలే చలి, వణుకు. జల్లు కొట్టేస్తే... ? ముఖం పక్కకు తిప్పుకున్నాను.

'అయ్యయ్యో ? ఎట్లబ్బా! నా నెక్కువయి పోతాందే! జల్లు మీ మీదికే కొడ్తాందే... ?' అంది.

ఆ మాటలో ఎన్నో అర్థాలు! ఎంతో భావన. ఆ అడుగు దూరం జరగొచ్చు నేను. జల్లుకూడ తగులక పోవచ్చు జరిగానంటే... కానీ...?

ఆవిడ అదే ఆలోచిస్తూంది కాబోలు. పరాయివాడే అని...? దగ్గర చేరనిస్తే ...? అని. నమ్మొచ్చా ? అని... కానీ, కానీ, ఆమె పాటి మనిషి. మానవత ఉన్న మనిషి.

'పోనీ... ఇంకా ఈతట్టుకి రావయ్యా! జల్లు పడదు' అంది. ఆ అనటంలో ఏదో సందేహం ఉండక పోలేదు.

జరిగాను. దగ్గరిగా జరిగాను. ఓ రకమయిన వాసన. మల్లెపూల వాసన. కొత్తచీర వాసన. మనిషి వాసన. మగువ వాసన. మత్తుగా ఉంది. చిత్తుగా ఉంది. విభాయించు కోడం కష్టంగా ఉంది.

'యాడ బోతాండవయ్యా!'

'యల్లమూరు ...!'

'జాలే ...! కడావటి బస్సు లొచ్చినావేమో గదా ?'

తలూపాను జా నన్నట్లు. మరి నా ఆ మూగ సమాధానం ఆమెకి అర్థమయిందో లేదో తెలీదు, కాని

కంపెనీ యజమాని ఆరోజు తన ఆఫీసుకి రాగానే అందర్ని పిలిచి తను కొత్తగా విన్న రెండు జోకులు చెప్పాడు. అంతా విరగబడి నవ్వేశారు. ఒక గుమాస్తామాత్రం మొహం చిట్లిస్తూ నిలబడ్డాడు.

'ఏం నువ్వు నవ్వటం లేదేం? జోకులు అర్థం కాలేదా ?' అని యజమాని అడిగాడు.

'అది కాదండి. నేను రాజీనామా ఇచ్చి ఇంకో కంపెనీలో చేరబోతున్నాను' అని గుమాస్తా జవాబిచ్చాడు.

శక్తి చలించి పోతోంది. నా స్వాధీనం తప్పి పోతోంది. నన్ను కాదని పోతోంది. ఆ చలి ... ఆ వర్షం. పక్కన ఆ పిల్ల. చుట్టూ చీకటి... ఏదో వేడి కావాలని అనిపించింది. దహించి వేసే వేడి కావాలి. ఊలు దుప్పట్లతో కోటి కోసి చలి. వేలు తగ్గులతో ఒగ్గిపోని చలి. తెలుసు మందు పక్కనె ఉందని. ఉపయోగించే విధానం తెలుసు – కానీ... ఇది అటువంటి మందేనా? అని.

దరికి తీసుకు కౌగిలికి వేయాలో? విరికి వేసుకు ఊరకుండాలో?... అంత రాత్రిలో, ఆ చీకట్లో, తమ్మ పొదల్లో అడిగే దిక్కు – ఉండదు అరిచినా ఆలకించేవాడు ఉండడు. కానీ, చాచి దెబ్బవేస్తే వచ్చి ఊరకునేది ఖాయం. అందునా వచ్చే ముందు నెయ్యాలు అన్నమాటలు?

"జాగ్రత్తరోయ్! ఎల్లనూరు, పెన్నసీరు. ఏ వెకిలి వేషాలు వేస్తే నీ ప్రాణాలే వెలికి తీస్తారు. కట్టు తెగిన పిల్లయినా, గుట్టుగా ఉంటుంది. కస్సుమనే నాగయినా, కవ్విస్తూనా ఊరకుంటుంది. వేర తీసి పోయావో కోరవిప్పి కాటేస్తుంది..."

ఆమాటలు గుర్తుకువచ్చి, అంతెత్తు ఉప్పొంగిపోయిన నా ఆ ఆవేశం చప్పున చల్లారిపోయింది.

కానీ వానయితా నిలువదు.

ఏ పేరమ్మాయ్?..."

"...నీకేంటికో...?"

ఆ మ్మో గడుసుదే. ఏమో నవ్వుకున్నాను.

"పనే దీ చెప్పకూడదా?"

"... పెన్న ...!"

"ఈ పెన్నేనా ...!"

"ఊం ...!"

"ఏం పని చేస్తా...?"

పలుక లేదు పెన్న. ఎందుకో? నన్ను చూచి బెదురుతోందా?... నా ప్రవర్తన బాగులేదా? లేక, నాలోని భావాలని కనుక్కొందా? అడిగిన ప్రశ్న ముప్పు తేదే? నుడివిన తీరు తప్పుకాదే! మరెందుకో?

వర్షం నిలిచినటుయితే గంప చంక నెత్తుకుని నడిచింది పెన్న.

"ఊర్లోకేనా?" అంది.

కోపం ఉన్నట్లు కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. అంత కోపంలోను మానవత్వం ఉంది. ఎదుటి వ్యక్తిని విడిచి వెడితే, తెలిసి వ్యక్తిని, తీరా ఆ మధ్య దారిలో వదలిపోతే అన్న బాధ కనిపించింది. ఊం... అన్నాను. నడిచిందది ముందుకు.

జారు ముడి వేసినా, అందమైన సిగ చుట్టినట్లుంది. నూనె లేని కురులే అయినా నిగనిగలాడుతున్నాయి వానకు తడిసి రాయి. చౌకరకం చీర అయినా, జరీ చీరను మించిన సౌందర్యం కనిపిస్తోంది. నగలు లేకపోయినా వగలు చాలు

పెన్నకు. ఉగ్గాలే నడు-ముదాలు ఒయ్యారపు నడకల్లాలు...

అల్లాగే కనుమరుగయ్యేదాకా చూచాము కదలి కళ్ళు చూచాను. మనసు కుదుట పడ్డదాకా చూచాను. లేస్తూ లేస్తూ పెన్నలోని తడి యిసుకని పిడికిల్లోకి తీసుకున్నాను. వాసన లేదు రుచి లేదు. కానీ అదో అందం ఉంది, యిసుకలో. ఎర్రగా ఉంది. తెల్లగా ఉంది. ఆ రెంటి కలయిక ఉంది. ఏదో ఆకర్షణ ఉంది.

అడుగుతీసి అడుగువేస్తూ, ఆలోచిస్తూ, నడక సాగించాను వర్షం కాలువకు నీళ్ళు ఇసుకలో నిలచి పాదాలు కూరుకు పోతోంటే, ప్రయత్నాన పైకి తీసుకుంటూ నడుస్తున్నాను. ఇప్పుడు చలిలేదు కానీ గాలి ఉంది వాన వెలిసిం తరువాత వీచే చల్లటి గాలి, మనసుకి ఆహ్లాదం కలిగించే గాలి.

నా కోసమని ఎదురు చూస్తున్న కరణంగారి అందమయిన ఆతిథ్యంలో హాయి అనిపించింది. గోరు వెచ్చని నీటితో స్నానం కానిచ్చాను. మల్లె పూల్లాంటి అన్నం తిన్నాను. ఎన్ని చేస్తున్నా ... ఆ గింట కింది ఆ రూపం అలా మనసులో ఆడుతూంది...

చల్లని గాలివీచే చిన్నని గదిలో, తెల్లటి పక్కమీద దోమతెరల కింద పడుకున్నాను. నాలుగయిటి గజాల దూరంలో ఓపాక. కిటికీకి అవతల వెన్నెల పందిరి. పందిరికిందిచక్కటి దిమ్మ నడచి దగ్గరకి వెళ్ళాను. నేను వచ్చానన్నో, లేక నవనాగరికత వల్లనో కట్టిన పల్చటి 'నైలాన్' తెర తొలగించాను. పండు వెన్నెల కాస్తోంది. వెన్నెల్లో పెన్న. అర్ధనగ్నంగా పెన్న. బిగుతుగా ఉన్న పెన్న పరువ, అతుక్కుపోయిన ఖట్టిల్లో అప్పుడు చూస్తే, అద్దు కట్టిన చీర చిరుగుతోంది, వెన్నెల వెలుగుతోంది, విచ్చలవిడిగా పరుగుతీసే పెన్న పరువం యిప్పుడు కనిపిస్తోంది. నయను తొందర చేసింది మనసు ముందర పరుగెత్తింది. పెన్న ...! పెన్న ...!

"పెన్నా! ..." అని అరిచాను.

"ఏమిరేవాయ్యా!"

కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచాను కల చెదరిపోతే లేచాను. కానీ కలకి వాస్తవికతకి, అంత భేదం కనిపించ లేదు నాకు. మదిలో అనుకుంటూన్న పెన్న, కలలో కనిపిస్తూన్న పెన్న కళ్ళెదుట ఉంది కాబట్టి

ఎన్ని కష్టాలొచ్చినా సరే, ఎవరితోనూ చెప్పుకోకుండా నిశ్శబ్దంగా భరించడం పెద్ద కష్టమేం కాదు— ముఖ్యంగా మనం అలా నిశ్శబ్దంగా భరిస్తున్నామన్న విషయం అందరికీ తెలుసునని మనకి తెలిసినప్పుడు!

"నీవా పెన్నా? ..." అన్నాను.

"యాందబ్బా! పొద్దున్లేస్తానే నా పేరంటూండారే?"

"పెన్నంటే నీవే నేమిటి?"

"మల్ల? ఇంకెవరున్నారీ ఊళ్లో?"

"ఉన్నారు... ఉన్నారుగానీ...!"

"గానీ...?"

"చెప్పనా?" అంటూ... ఎందుకయినా మంచిదని ముఖం మరోవేపు తిప్పుకుని అన్నాను.

"నీకన్నా అందంగా ఉంటుంది. తెల్లగా, ఎర్రగా ఉంది. వింతగా ఉంది. పట్టుకుంటే మెత్తగా ఉంది..."

తిరిగి చూచాను. పెన్నకేమో కోపం వచ్చింది గావాల్ను అనుకున్నాను. నవ్వుకున్నాను.

కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాను. చేతి అద్దాన్ని గోడకి తగిలించుకుని జుత్తు దువ్వుకుంటున్నాను. పెన్న! తలుపు దగ్గర నిల్చున్న పెన్న... కనిపించింది! ఇప్పుడు నిన్నటి గుడ్డల్లేవు. కానీ నిన్నటికి ఇవాళ్టికి

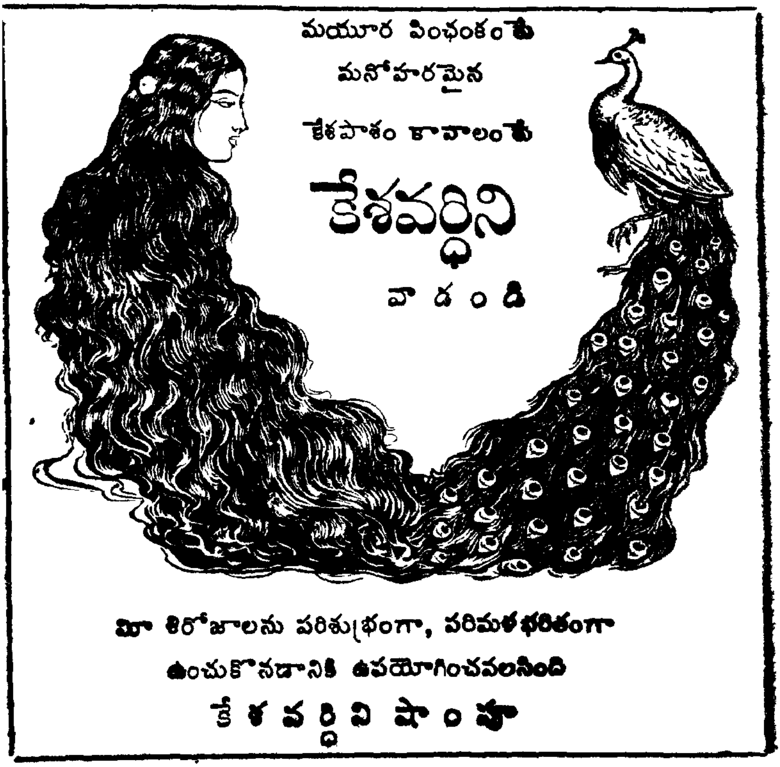

చాలా తేడా ఉంది. ఆ తేడా కూడా అందంగా ఉంది. చదువూ, సంస్కారం లేని ఈ పెన్నలో ఇంతటి 'ఆర్టిస్టిక్ సెన్స్' ఎట్లా వచ్చిందని అనీ, ఈ కలర్ మేచింగ్ ఎలా తెలుసునని ఆశ్చర్యపోయాను. ఎర్రటి చీరకి, చిలుక పచ్చని రవిక నిన్న వేస్తే, ఇవ్వాళ చిలుక పచ్చని చీరకి ఎర్రటి రవిక వేసింది అందంగా. నుదుటి మీది కాసంతటి కుంకుమ లోని చెమ్కా తళుక్కు మంటూంది. ఓ పాదం గదిలో వేసింది. ఇంకో పాదం ఎత్తిపెట్టి ఉంది లేనడుము వయ్యారంగా వంగి ఉంది. గడప దగ్గర నిలుచుండి పోయిన ఆ భంగిమ ఎంత అందంగా ఉందనీ?

"కాఫీ!" అంటూ ఆగిపోయింది పెన్న.

'అలా పెట్టి వెళ్ళు!' అన్నాను.

మళ్ళా ఆ రాత్రి కనిపించింది పెన్న. నా కని ప్రత్యేకించిన గదిలో ఉన్న తెల్లటి పక్క మీది గుడ్డని దులుపుతోంది.

ఎంతకని ఆ వేశాన్ని అణచుకోను? అయినా అంత తెలీదా ఏం?' ... నా హావభావాలని అర్థం చేసుకో లేదా ఏం?..నా చూపు లోని ఆశని గమనించి ఉండదా ఏం?...కానీ...అదో సిగ్గు. అదో భీతి. ఆడబుద్ధి.

లోన గదిలో పెన్న ఉన్నట్లే తెలీనట్లు – అదేదో చాలా సాధారణంగా చేస్తున్నట్లు; మనసులోని నిజాన్ని బయటికి, ముఖంలోనికి, కళ్ళలోనికి కనరాకుండా – ఎంత నటించానో?

తలుపు వేశాను. గట్టిగా వేశాను. వేస్తూ, గొళ్ళెం పెడుతూ కావాలనే సద్దు చేశాను. ఏమీ ఎరగనట్లు వెనక్కి తిరిగాను. పైని వదులు చేసుకుంటూ దూరాన కిటికీలోంచి కనిపించే కటిక రాత్రిని చూస్తున్నట్లు;...అంతా నటనే. లోన పెన్న ఉందని తెలియనే తెలుసు.

'అరే!... పెన్న! నీవు లోపలే ఉన్నావా?'

'పెద్ద... తెలియనట్లు!'

చాలు. ఆ పదం చాలు. ఆ భావం చాలు. ఆ ముఖం చాలు. కళ్ళల్లోని ఆ చిలిపితనం చాలు. నేను అన్నీ తెలుసుకునే కావాలనే చేస్తున్నట్లుగా, తెలుసుకుంటే చాలు. లోకాలు జయించవచ్చు... పెన్న...

'పెన్నా...!'

ఇంచుమించు దగ్గరిగా చేరిపోయాను. చేతిలో చిక్కించుకున్నాను. కానీ...ఛెంగున పట్టు తప్పించుకుని గిరుక్కున తిరిగిందా పుటుక్కున జారిపోయింది కౌగిట్లోంచి. తిరిగిన ఆ విసురుకు వేసుకున్న జారుముడి వీడిపోయేట్టు నీలికురులు పెన్న వెనక భాగాన్నంతా కప్పి వేశాయి ఇంచుమించు ముడిచిన ఎర్రమందారాలు జారి పడిపోయేట్టు; నా మనసులోని వలపు సెగలు రేగేట్లు; [illegible]

[illegible] తెరలు కప్పివేశాయి. కన్నుల్లో కామం కాలూకు పొరలు కప్పివేశాయి.

ఇంకా చల్లారని ఆవేశంతో, చేతిలోంచి, పట్టు విడిపించుకుని జారిపోయిందే అన్న అవమానంతో మరోసారి ఇంకా దగ్గరికి వెళ్ళి భుజాలు పట్టుకున్నాను 'పెన్నా!' అంటూ.

ఛెళ్ళుమంది చెంప! అటువక్క ఇటువక్క. ఒక్కసారి. రెండుసార్లు. వతవత! కళ్ళు తిరిగేట్టు. మైకం తొలిగేట్టు. ఆవేశం చచ్చేట్టు తిరిగి ఈ లోకంలోకి వచ్చాను. పెన్న పెన్నలాగా లేదు ఆవేశంతో ఉంది అంత చిలిపిలోనూ ఆగ్రహం ఉంది. పిడుగులు వస్తే ఉరకలు వేసే గోదావరిని మించి ఉంది.

చేసిన తప్పుకు తలెత్తలేక పోయాను. వెంటనే వెళ్ళిపోతుం దనుకున్నాను ఆవేశంలో ఏమో చెప్పేస్తుందనుకున్నాను కరణంగారితో చెప్పేస్తుం దనుకున్నాను తన వారికి చెబుతుం దనుకున్నాను. పెన్నకే యింకోటి ఆవేశం ఉంటే ..; అయినవాడో - అయ్యేవాడో ... గాని తలుచుకుంటే ? మరి కాలు విరగ గొడతాడు. ఏముకలు కనిపించకుండా నుగ్గుచేస్తాడు. వాడు చెప్పిందినిజమే. కమ్ముమవే వాడు కూడా కవ్విస్తుంటే [illegible]తుంటుంది. మోతతప్పితే మాత్రం [illegible] తప్పటం [illegible] తలెత్తి [illegible]. పెన్నఎదురుగా పెన్న!

పెన్న యింకా ఉంది. పిడేవడ్డ కురులను తీసి వెంక ముడి వేసుకుంటూంది. తొలగపడ్డ కొంగు తీసి నడుముకు బిగించింది అబ్బ! ఎంత ధైర్యం. దెబ్బతప్పించుకున్న దెబ్బలితోనేనా పరాచికాలు? కనీసం ఆ భయమయినా కళ్ళల్లో లేదే? మళ్ళీ వెళ్ళి జబ్బ పట్టుకుంటే? ఏమిటీ ఈ పెన్న ధైర్యం? తెగించలేనా? తెగించననా?

లేచాను. అంతదాకా లేని నెప్పి, అంతదాక బాధించని కాలి నెప్పి. ముల్లు! తుమ్మముల్లు. అదోలా కలుక్కుమంది మనసు బాధతో చివుక్కుమంది అబ్బా అన్నాను.

పాదమెత్తి చూచుకున్నాను. తుమ్మముల్లు గుచ్చుకున్న చోటు. అక్కడిదే ఆ పోటు.

'నేం చెప్పలేదాయ్యా! తుమ్మముులు మా పెద్దదని .. కావాలని నీవు పోవు అది గూడ కావాలంటుని నీ దగ్గరికి రాదు కానీ రెంటిలో ఏది జరిగినా నెప్పి మాత్రం కానా ఉంటాది కదా!' ఆపేసింది పెన్న ..ఉన్నట్టుండి లేచి, నా కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తు అంది. '...అయ్యా! ఇంకోటి చెప్తాన్నాయి. ను- ఆడదాని మనసూ అంతే తుమ్మముల్లుమాదిరే ఉంటాది. పోయిందిలే అనిపీకేసినా.. నూదు యిప్పుడెంత బాధుండాదో? నొప్పుండాదో? పోవా?... అట్లే ఉంటాది. తమా [illegible] మ్యాక్షాన తనదవుతుం

దనుకోక...; [illegible] చ్చి
నంత మాత్రంతో నరస
కొస్తుందనుకోవాక ; అడ
కూతురంటే అంత అలుసు
చెయ్యద్దు! అయినా
అయ్యా అంత మా పెద్ద
కామం గామంటె మా
నాగ్గాడికి చెప్తే సాలే;
అలగా రకం పిల్లల్ని
మూడునిమిసాలల్లో ముంద
రేస్తాడే? అయినా
అయ్యా యిదేం

పాడుబుద్ధి ?నుగా బట్టిసరిపోయింది. యింకో రియుంటె... ఈ పాట్ను చెప్పంటే నీ దేగం బుగ్గి అయిపోయి ఉదక పోనేం ?..."

బయట తలుపు దగ్గర సద్దయింది. ఎవరో బలంగా తలుపు కొడుతున్నారు.

"పెన్నో యే... పెన్న!..." అంటూ.

"ఓ య్యా! ఓ కొత్తయ్యా! పెన్న వుండాదా లోవలా! వాకిత్తయ్యా!" అని

అమ్మో నాగన్న! పెన్నకే యింత ఆవేశమూ - కోపమూ ఉంటే ?... అందునా ఇక్కడ... ఈ రాత్రి ... ఈ గదిలో... చూటరిగా... ? హే భగవాన్! గుండెలు గుభీల్ మన్నాయి అచేతనుడినై పోయాను. ప్రాణం పోతుందని గాదు, పరువు పోతుందని.

తన్నులు తింటానని గాదు; [illegible] పోగలదని

"ఛా! పెద్ద మొగాడివి [illegible] టులు గార్చుకునేంత [illegible]... ఏంటికి ? మా నాగన్న [illegible] దేం గాదులే. నీచంగా [illegible] కోనే లేదు సదువెక్కువయిన [illegible] ఆ బుద్దులు. కాస్తంత పరాయి [illegible] పెళ్ళాం మాట్లాడితే సాలు... ? పరాయోడి పెళ్ళాం కాస్తంత పను వుగా మనుత్తే సాలు. ఛీ...ఛీ... !"

అంటూ నేనడచింది తలుపుదగ్గరకు. గొళ్ళెం తీసింది పెన్న. పః యేమని దూసుకు వస్తూనే పెన్నని గట్టిగా హత్తుకుని గిరగిరా తిప్పాడు పెన్నని నాగన్న ఎత్తి...

"నాకు సెప్ప లేదేంటికే ? వాకిలేసు కొందుముగదా యిద్దరం..!"

"ఛీ! ఫో మామా! అతను సూడు!" వేలెట్టి నన్ను చూపించింది పెన్న.

"భలే! ఊర్కో. ఎప్పుడూ పిసు అమాన్లే...! అయనెవరో తెల్సా ఆఫీసరు...!"

పని అయిపోయిన మర్రోజు. గది తోవికివచ్చిన పెన్నని పిలిచాను.

"ఏమయ్యా!"

"వెడుతున్నాను...!" ముక్తసరిగా అన్నాను. మంచిదయ్యాఅమ్మ యొస్తే నాకత సెప్తావా అయమ్మకి!" అడోలా నవ్వింది.

అంతకోపంలోనూ నవ్వు రాక పోలేదు నాకు.

"ఇంద!" పదిరూపాయల నోటు యివ్వబోయాను.

"వద్దయ్యా! ఊఁహ్! నీకాడ్నే ఉంచుకుని, అమ్మయ్యాకి నా పేరిటు అగ్గువలో ఓ కోక కొనియ్యి... సాలు...!"

"ఊఁ హూ అలాకాదు. ఏదో ఒకటి తీసుకోవాలి. పోనీ, యింద ఈ షర్టు తీసుకో. నాగన్న కివ్వు. నాగన్నని నీవు ఆ షర్టులో చూస్తే నేను గుర్తొస్తుంటాను!"

...కి ...తుకుని అంది.

...బ! యింత పెద్ద 'అంగీ' ...కయ్యా!" అని. పెన్న కనిపించిన ఆ తృప్తి చాలు. చూశాక నాకు మనసులో తృప్తి కలిగింది.

"...నయితే..."

...మాట!"

...పోయాను. కన్నీటితో ...కు వచ్చింది పెన్న. దగ్గరికి వచ్చి చెంపలు రాసింది. మృదువుగా మెత్తగా మధురంగా.

'నానా గట్టిగా కొట్టినా గదా!' ఛ. పాపిష్టిదాన్ని... అయినా ఏంటి కయ్యా నాతో అడ్నావు ఆ యయ్య అన్నట్లు నేనూ మా పెన్నే రూ ఒకటి. సరదలొస్తే మా ఏటిని పట్టలేం...!" అంది

పెన్న అలా రాస్తుంటే ఆవేశం కలగలా. ఆదరణ గలిగింది. కామం కలగలా కరుణ కలిగింది. ఓ ప్రేమ గలిగింది నా చెల్లాయి రాస్తున్నట్లు. నాన్నకొడితే అమ్మ అనునయిస్తున్న ట్లుంది "అబ్బ ఎంతగా కొట్టేర్రా!" అని.

నడక హెచ్చించాను. పెన్నా నదిలో. మనసులో ఆ పెన్న గుర్తుకు వస్తూంటే ఎక్కడో అడుగేశాను దారితప్పి. కలుక్కుమంది కాలు. పాదం ఎత్తి చూచాను. ముల్లు గుచ్చుకుంది. తుమ్మముల్లు!

***